

IV.- TẠI SAO BA ÔNG VINH- CẨN VÀ LÊ VĂN TƯ ĐÃ THỎA MẠ ÔNG KỶ? HỌ ĐÃ ĐÒI GIẢI THỂ CSVN BẰNG CÁCH NÀO? ĐỐI VỚI CS HIỂM HỌA " DIỄN BIẾN HÒA BÌNH" LÀ GÌ? TẠI SAO BÂY GIỜ NGƯỜI C.S. KHÔNG CÒN SỢ THỨ ĐÓ NỮA?

* ĐẶNG VĂN NHÂM
(tiếp theo)

Như mọi người VN hải ngoại đều biết những người đã lên tiếng chống ông Kỳ về nước, đáng kể nhất gồm có: TS Nguyễn Xuân Vinh, núp dưới danh nghĩa “ chủ tịch” của cái gọi là “ HỘI ĐỒNG CHIẾN SĨ VNCH HẢI NGOẠI”, Nguyễn Bá Cẩn, cựu chủ tịch HV và cựu thủ tướng vài giờ trước khi bỏ chạy vào cuối Tháng Tư Đen, cựu chuẩn tướng tham nhũng Lê Văn Tư và thủ tướng chính phủ Ma Nguyễn Hữu Chánh...

Trong số, dĩ nhiên không ai buồn để ý làm gì sự hiện diện kiểu dây leo “ăn có” của CHÁNH PHỦ BỊP Ng. Hữu Chánh. Trường hợp cựu chuẩn tướng Lê Văn Tư lại càng ê chề hơn!

KHÔNG BIẾT MÌNH LÀ AI !

Trong thâm tâm, không bao giờ tôi muốn viết thêm một lời nào nữa ngoài những gì tôi đã viết về Lê Văn Tư trong bộ BMHTCTMN, xuyên qua tổ chức đảo chánh ngày 19.2.65 của đại tá Phạm Ngọc Thảo mà tôi đã dự phần quan trọng, và đặc biệt liên hệ khá nhiều với đại tá Đặng Như Tuyết và trung tá Lê Văn Tư. Suốt trong khoảng thời gian dài đặc 29 năm qua ở hải ngoại, tôi thấy anh Lê Văn Tư đã hoàn toàn im lặng, không can dự vào những trò khôi hài lên đường xuống đường tất bật của những nhóm người chống Cộng bằng lưỡi gươm, đôi tai lừa và cặp mắt sành. Tôi mừng và nghĩ có lẽ anh đã biết sớm hối cải những lỗi lầm của mình trong quá khứ. Nhưng bất ngờ, nay nhân dịp ông Kỳ về nước, tôi không khỏi ngạc nhiên thấy lần đầu tiên cái tên Lê Văn Tư đã xuất hiện trên một thông cáo kêu gọi đồng bào ở Bolsa xuống đường biểu tình chống ông Kỳ!

Như vậy, tôi để ý thấy trong số 4 khuôn mặt chống ông Kỳ về nước đã có đến 3 người lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu chống Cộng cải lương ở hải ngoại, giữa chốn “ góí tanh mưa máu” Bolsa, “thủ đô” của người Việt tị nạn trên đất Mỹ. Dĩ nhiên, với số tuổi đời chống chất cao nghệ, 3 con cáo già này đã xuất hiện lần đầu tiên chẳng phải vì tinh thần chống Cộng thuần túy hay bởi một lý tưởng quốc gia dân tộc nào hết thấy, mà chỉ bởi những động cơ thầm kín cá nhân mà thôi. Xin dẫn giải để bạn đọc suy nghĩ...

Trước hết, xin dẫn chứng, nhưng thật vắn tắt về trường hợp cựu tướng Lê Văn Tư. Ông Tư có người em là đại tá Lê Văn Năm, sinh quán ở Mỹ Tho, thân mẫu là một người đàn bà đảm đang đáng kính trọng. Bà đã chịu khó buôn bán bán tảo, bán bánh canh ở chợ Mỹ Tho, để nuôi hai người con trai nên người. Nhờ công lao dưỡng dục của bà mẹ, nên Lê Văn Tư đã vào đời không đến nỗi khốn nạn như Nguyễn Bá Cẩn.

Khởi sự, Lê Văn Tư đã làm y tá ở nhà thương Mỹ Tho, dưới quyền của ông bác sĩ họ Trần (vì tôn trọng người quá cố vốn là thân sinh của mấy người bạn tôi - ba của cố đại tá Trần Văn Bá, và của bà Trần Thị Diễm Lệ , vợ của nhà văn Dương Hà, thời thập niên 50 đã nổi tiếng khắp miền Nam với tác phẩm “ Bên giòng Sông Trẹm”- , nên tôi xin miễn hài đích danh của cụ.). Ông bác sĩ họ Trần giám đốc nhà thương này vốn nổi tiếng ông già quạu. Vì thế ông đã “ đi” Lê Văn Tư đến mức chịu không nổi phải giải nghệ nhảy ra đi lính. Người vợ chính của Lê Văn Tư, thuở còn con gái đã có một thời cư ngụ ở hẻm Nam Long, đường Võ Di Nguy, Phú Nhuận, về sau trôi dạt lên khu căn cứ nhảy dù, và đã kết duyên với Lê Văn Tư.

Trong vụ đảo chánh lật tướng Khánh năm 1965, đại tá Phạm Ngọc Thảo đã giới thiệu thiếu tá Lê Văn Tư và trung tá Lê Hoàng Thao với tôi, khi anh chị đang cư ngụ tại một biệt thự nhỏ ở đường Tự Đức (Đa Kao). Còn đại tá Đặng Như Tuyết tôi đã quen biết anh và gia đình bên vợ trước đó khá lâu trong trường hợp khác. Sau khi cuộc đảo chánh ngày 19.2.65 thất bại, hai anh em Lê Văn Tư đều bị bắt giam trong

quân lao Gò Vấp, để chờ ngày ra tòa lãnh án. Trong thời gian đó tôi và Hồ Ngọc Cú thường tới lui quân lao, thăm viếng các bạn “ đồng chí”. Trong số đồng đảo anh em sĩ quan cùng cảnh ngộ, mỗi lần vào thăm, tôi thấy chỉ có một mình Lê Văn Tư là thường khóc ù ù, nức nở như con nít sợ ma, trông thật thảm hại.

Sau một thời gian khá dài, thời cuộc đổi thay, Lê Văn Tư được lên đại tá, giữ chức tỉnh trưởng Gia Định còn Đặng Như Tuyết giữ chức tham mưu trưởng tiểu khu. Trong thời gian này, thỉnh thoảng tôi vẫn tới lui với Lê Văn Tư, nhưng chỉ giao du thân mật và thường xuyên nhất với Đặng Như Tuyết mà thôi. Có lần Đặng Như Tuyết đã yêu cầu tôi, với tư cách là người anh trong tổ chức sau anh Chín Cỏ (PNT) đã qua đời, khuyên Lê Văn Tư dừng gian díu nữa với nàng “Ánh Hoa vú bự”, để khỏi bị thân bại danh liệt. Nhưng tôi đã từ chối, vì tôi biết Lê Văn Tư đã lậm quá rồi, bây giờ trời gằm cũng không nả. Nếu tôi cứ nói vào chỉ thêm mất tình anh em mà thôi!

Nhưng tôi còn nhớ đã có lần, nhân dịp Lê Văn Tư hỏi ý kiến tôi về vụ đồn cây chuối tây trước dinh và dòi cổng dinh , theo lời thầy địa lý, tôi đã mượn chuyện này để báo động xa xôi cho Lê Văn Tư biết bằng câu như sau:

- ” Anh nên nhớ cây chuối tây này đã có rất lâu đời, từ thời Tây còn cai trị, trước năm 1945, không nên đồn. Nếu tin dị đoan về chuyện cổng dinh bị đầu đường Lê Văn Duyệt đâm thẳng vào, thì chỉ nên dòi cổng dinh xéo qua một bên là đủ. Nhưng, theo tôi, thực tế nhất là phải biết giữ mình. Đây tôi kể cho anh nghe những vị tiền nhiệm của anh đã từng đến nhậm chức tỉnh Gia Định này đều đã bị thân bại danh liệt, nào là vợ chồng Trương Quang Ân chết thảm vì tai nạn trực thăng, Huỳnh Văn Tồn, Nhan Minh Trang, BS Bùi Thế Cầu, Nguyễn Văn Tồn (Tồn Lùn) v.v...”

Nhưng dường như Lê Văn Tư đã không bắt được làn sóng tín hiệu phát ra từ lời nói xa xôi của tôi. Nên chẳng bao lâu sau, anh ta rời khỏi chức vụ , lên chuẩn tướng, ra chỉ huy sư đoàn bị vướng tội tham nhũng quá lạm, bị tướng Trần Văn Đôn cách chức, giam vào khám Chí Hòa. Trong lúc chờ ngày ra tòa lãnh án, may sao ngày 30.4.75 xảy đến, đã giải phóng cho Lê Văn Tư thoát khỏi bản án tham nhũng nhục nhã...

Qua các tiền tích ấy, sau 29 năm im hơi lặng tiếng, đột nhiên Lê Văn Tư - một cựu tướng tham nhũng, cựu tù nhân Chí Hòa chưa lãnh án (vì biến cố 30.4.75) - đã xuất hiện lần đầu tiên trong đám biểu tình loi ngoi, lóp ngóp ở Bolsa, để chửi bới ông Kỳ và biểu dương tinh thần chống Cộng kiên trì của mình, thì thực là oái oăm và khôi hài vô cùng. Nhưng, như trên tôi đã nói trước, 3 ông Vinh- Cẩn và Tư lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu cải lương Chống Cộng, chẳng phải không có lý do thâm kín. Vậy lý do thâm kín của ông Tư là gì?

Một là ông Tư cho rằng sự về nước của ông Kỳ là một sai lầm trầm trọng, đáng chê bai, phỉ nhổ, nên mượn cơ hội này cũng hùa theo, để chứng tỏ dù ta đã từng bị bắt giam về tội tham nhũng quá lạm, nhưng ta vẫn còn bảnh hơn Ng. Cao Kỳ , tuy không tham nhũng, nhưng “ chạy theo CS”. Ông Tư còn dám vu khống gán phăng cho ông Kỳ đại tội không tưởng “ Việt Gian”. Tôi dám chắc 100% khi lòi ra xài 2 chữ “ Việt Gian”, ông Tư đã không hiểu nghĩa 2 chữ ấy là gì, và chỉ nên dùng trong trường hợp nào. Chẳng lẽ đến bây giờ tôi con phải mất công cất nghĩa danh từ cho một ông cựu tướng lãnh? Ôi thảm hại quá!

Hai là ông Tư muốn phô trương lòng sắt son chống Cộng. Hy vọng sẽ được CSVN chiếu cố và trọng vọng hơn ông Kỳ.

Theo tôi, chính vì những thứ người như 3 ông Vinh- Cẩn- Tư , đã không biết thân biết phận cứ võ ngực xưng danh, chồm chồm nhẩy vào “ chống Cộng”, nên đã khiến cho dân tâm ngao ngán, mất tin tưởng. Do đó đất nước đã sớm rơi vào tay CS, và công cuộc chống Cộng, quang phục quê hương ở hải ngoại ngày càng thêm ê chề, lụn bại. Đến bây giờ kể như hoàn toàn bế tắc và tuyệt vọng. Tại sao tôi lại dám khẳng định như vậy?

Xin các bạn hãy cứ bình tâm đọc tiếp loạt bài này của tôi sẽ nhận ra: cuối đường hầm bây giờ đã bị mấy ông này bịt kín bằng chất bê tông cốt sắt mất rồi. Không bao giờ còn hy vọng gì tìm thấy một tia sáng le lói mỏng manh nào nữa! Giả thiết nếu có ai không đồng ý với tôi như thế, xin hãy cứ chững chặc và ôn tồn thảo luận. Đừng chơi trò cả vú lấp miệng em, ồn ào vu khống, chửi bới, chụp mũ CS phủ đầu. Tôi vui lòng chấp nhận mọi cuộc đối thoại trên báo chí, hoặc trên bất cứ phương tiện truyền thông nào!...

CHUYỆN “BÌNH MỐI RƯỢU CŨ”

Bây giờ nói đến hành động chống Cộng muộn màng - quá muộn màng!- đến giờ thứ mấy trăm ngàn không biết nữa, của ông Ng. Xuân Vinh. Kể từ thời đệ nhất CH, ông Vinh đã rời khỏi đất nước VN khói lửa ngút ngàn cho mãi đến tận năm ngoái, người VN ở hải ngoại mới được dịp thấy ông Vinh xuất đầu lộ diện trong cái tổ chức gọi là “ĐẠI HỘI TOÀN QUÂN”, mà ngay khi đó, tôi đã được nghe dư luận đồng bào ở khu Bolsa điều chỉnh lại cho đúng thực chất là :” ĐẠI HỘI TÀN QUÂN”. Dĩ nhiên vì xa cách nghìn trùng, nên ở nơi bằng phẳng bé tí teo này, tôi chẳng biết hai danh xưng ấy cái nào chính danh, và cái nào là ngụ danh? Nay nêu ra đây, xin ông Vinh, là một nhà thông thái có bằng tiến sĩ đảng hoàng, vui lòng chỉ giáo.

Như mọi người tị nạn đều biết, tổ chức này mới ra lò sau 29 năm lưu vong, còn ông Vinh cũng là một khuôn mặt mới toanh, mới cắt chỉ của cái tổ chức chống Cộng, kiểu “bình mới rượu cũ” ấy. Vậy thì, ai đẻ ra ai? Con gà đẻ ra quả trứng , hay quả trứng đã đẻ ra con gà?

Chuyện con gà và quả trứng, tôi xin dành cho các bậc thức giả hải ngoại giải đáp. Còn riêng tôi, nơi đây, nhận thấy có bốn phận phải giải nghĩa cho mọi người biết về câu thành ngữ :” bình mới rượu cũ” (hay ngược lại” bình cũ rượu mới” cũng thế!). Có lẽ thành ngữ này đã phát xuất từ mấy ngàn năm trước Thiên Chúa, trong vùng Trung Đông, nơi các giống dân Apirus (hay Haribus, có nghĩa: những thương nhân của các chủng tộc du cư buôn bán, tải hàng bằng lạc đà hay lừa, ngựa...) đã chế ra rượu, nhưng chưa biết tạo ra bình đựng rượu gọn nhẹ, không vỡ, dễ dàng đem theo trong mỗi chuyến đi xa, lâu dài, trong sa mạc. Bởi thế họ mới lấy bong bóng của ngựa hay lừa làm bình đựng rượu. Nếu cái bong bóng còn mới mà đổ rượu cũ vào thì chất tanh hôi của cái bong bóng mới ấy sẽ thấm vào rượu làm hư rượu. Ngược lại, nếu bình rượu bằng bong bóng đã cũ rồi mà đổ rượu mới, nồng độ còn mạnh vào thì sẽ làm hỏng bong bóng ngay. Vì thế , nên người ta chỉ dùng bong bóng mới để đựng rượu mới mà thôi!

Đó là một thứ kinh nghiệm thực chứng hàng mấy ngàn năm trước Thiên Chúa. Vậy cái bình mới “ ĐẠI HỘI TOÀN QUÂN “, mặc dù đã chế thêm chút rượu mới nhãn hiệu “Tiến sĩ Ng. Xuân Vinh” vào đó, nhưng lại chứa sẵn mọi thứ rượu cũ , tính ra có tới 99, 999% (nào là: đám tàn quân của Mặt Trận Kháng Chiến HCM, những tay đại bịp trong chánh phủ ma Ng. Hữu Chánh...), nên chắc chắn vẫn không thể nào tránh được mùi hôi tanh, xú uế của cái bong bóng còn mới đã hòa tan trong rượu. Bởi vậy, ta không lấy gì làm ngạc nhiên, ngay khi tổ chức này mới mở mắt chào đời đã bị những người thưởng thức rượu vội bịt mũi, nhăn mặt, phun nước miếng phèo phèo, chê là ĐẠI HỘI TÀN QUÂN!

Ngay sau đó, để tránh tiếng ĐẠI HỘI TÀN QUÂN, ông Vinh và vài người lãnh đạo đã lẹ tay phù phép cho nó biến thành cái gọi là “HỘI ĐỒNG CHIẾN SĨ VNCH HẢI NGOẠI”. Không kể những bộ óc bã đậu của hội đồng, ông Vinh vốn là một tiến sĩ khoa học lẽ nào không biết gì về cái gọi là “thể khí”. Một khi mùi hôi tanh, xú uế đã lan tỏa trong không khí rồi, thì dù cho có tài đẳng vân giá vũ vũ như ông Tề, và nhờ lòng đit hóa thành hàng triệu ông Tề khác nữa, cũng không sao tiêu lại được không khí đã nhiễm mùi xú uế ấy.

Một số đồng bào hải ngoại, khi chợt thấy tên ông Vinh, lần đầu tiên xuất hiện, ngồi chung với ông Lê Minh Đảo trong cái “HỘI ĐỒNG CHIẾN SĨ” này đã vội cho là ngu. Nói như thế cũng chẳng có gì quá đáng. Chỉ bởi cái danh xưng của hội đồng ấy quá lộ bịch, bịp bợm, và mang tính chất khủng bố tinh thần quần chúng hết sức trắng trợn. Lẽ nào ông Vinh, một người có học lại không nhận ra, hoặc không đánh hơi được? Bây giờ, nếu bài này đến tay ông, xin ông Vinh hãy bình tâm trong giây lát kiểm điểm lại xem, từ bản thân ông, cho đến Lê Minh Đảo, tới các hàng chức sắc trong cái “hội đồng chiến sĩ” ấy có người nào xứng danh là “chiến sĩ” không? Xin hãy chỉ đích danh một người đi! Nếu không, tức là bịp, là cường điệu, lên gân, là mạo nhận danh xưng để mưu toan khủng bố tinh thần đồng bào rồi chứ còn gì nữa! Phải không?

Riêng ông Cẩn đã tỏ ra huênh hoang dốt nát thảm hại, không đáng nói làm gì. Nhưng còn trường hợp ông Vinh? Có thể nhiều người đã lầm tưởng trong công cuộc chống Cộng ở hải ngoại, nếu ông Vinh tham dự, với mảnh bằng tiến sĩ của ông ta, chắc CSVN sẽ chết rết hết!

Những ai chống Cộng mà nghĩ như thế thì thật là xuẩn động. Những người này đã không biết rằng ngay từ năm 1949, Mao Trạch Đông đã từng lớn tiếng nói một câu làm rung chuyển đến tận gốc rễ thế giới khoa bảng là:” Trí thức không bằng cục phân!”

Nơi đây, tôi không tán đồng lời nói ấy, nhưng tôi nhắc nhở bạn đọc nên nhớ kỹ rằng: mảnh bằng tiến sĩ không phải là một thứ vũ khí chống Cộng. Trong công cuộc chống Cộng, dù các bạn đem cả triệu mảnh bằng tiến sĩ, thạc sĩ, dùng phi cơ rải đầy khắp nước VN cũng không một tên CS nào rụng mất một cọng

lông chân. Chỉ giúp họ đỡ tốn tiền mua giấy chùi đít thôi! Vậy cái bằng tiến sĩ trong lãnh vực chống Cộng còn thua xa một viên đạn!

Ngoài ra, những ai đã đọc bài trả lời GS Nguyễn Xuân Vinh của ông Đặng Văn Âu còn nhận ra bản chất và căn bệnh gốc của ông Vinh, từ thời đệ nhất CH là: hám danh, hám chức vụ. Một kẻ đã tạo được danh với cái bằng tiến sĩ khoa học mà còn hám thêm những thứ danh hão, loại ruồi bu kiến đậu như thế, quả là...ngu thật! Ví chẳng khác nào như cựu tướng Tôn Thất Đính, trước năm 75, khi có binh quyền thực sự trong tay đã không biết giữ lấy để hưởng, nay phải sống kiếp tẩu tướng lưu vong nhục nhã, lại bắt cố liêm sĩ, luồn cúi đầu quân, đóng vai khuyến mã cho tên Ng. Hữu Chánh, và vênh váo, hãnh diện với chức tước lèo do tên cựu trung sĩ vô danh tiểu tốt, bịp bợm ấy ban cho. Ôi, đời nay sao mà lăm đuôi uoi đội lốt người đến thế, ông Vinh nhỉ?!

Với tâm bệnh này, cộng thêm hành động tham gia sinh hoạt hội đoàn giờ chót, sau 29 năm lưu vong của người Việt tị nạn, nhân dịp ông Kỳ về nước, ông Vinh đã bắt chợt sôi gan chửi toáng lên, toàn những chuyện cá nhân, tư thù, hằn học, chẳng có một điều nào mang ý nghĩa chống Cộng thực sự.

Hành động đột ngột này của ông Vinh - cũng như của 2 ông Tư và Cẩn - chẳng khác nào như mấy anh hàng phở gánh, bên hè phố. Ba anh hàng phở này quẩy gánh ra, đặt bên cạnh hàng phở của Ng. Cao Kỳ, rồi cùng nhau bó gối ngủ khì, nhịp nhàng thi nhau kéo gối đều đều suốt 29 năm qua. Giữa lúc ba anh Vinh-Tư- Cẩn đang há hốc mồm, phì phèo, thả hồn trong giấc Vu Sơn, chợt bên tai có tiếng động dao động thốt của Ng. Cao Kỳ, xen lẫn tiếng húp nước lèo ngon lành sùm sụp và tiếng cười nói lao xao của khách hàng, ba anh này chợt bàng hoàng tỉnh giấc, mắt mũi còn dính đầy ghèn nhủ cạy mãi không ra, quờ quạng phản ứng, vội la toáng lên, bịa tạc, vu khống đồng nghiệp để mong giật khách:” Ôi các ông các bà ơi, thằng cha Kỳ nó nấu phở toàn bằng thịt chuột. *Ăn vào đau bụng đấy !!!*”

Hê,... hê!!!...

TIN GIỜ CHÓT: Khi vừa viết xong bài này, tôi được tin một đài truyền hình SAIGON TV, ở Bolsa, đã mời ông Kỳ lên đài phỏng vấn và phát hình. Lần đầu chiếu một đoạn ngày thứ năm 8.4.04. Còn lại hẹn chiếu tiếp vào ngày thứ bảy 11.4.04. Đến thứ sáu đài lên tiếng cáo lỗi, không dám tiếp tục phát hình cuộc phỏng vấn ông Kỳ vì lý do:”theo yêu cầu của một số thính giả!...”

Thực ra, ngay từ giây phút mở đầu cuộc phỏng vấn, ai cũng thấy rõ người phỏng vấn đã tỏ ra run sợ, hãi hùng một thứ “quyền lực đen” nào đó đang bao phủ chung quanh anh ta, nên đã phải dành đến 5 phút để rào đón lung tung. Cái hèn này chính là miếng mồi ngon nhử cho bọn lưu manh hù dọa. Chỉ cần “đánh rắm một phát” là ...”*đệ tử quyền “ của xứ Cờ Hoa, đệ nhất cường quốc tự do, dân chủ tan theo mây khói ngay!*”

Nhưng, đến ngày 13.4.04, ông Đỗ Văn Trọn, đài TV ở San José, đã mời ông Kỳ lên đài để phỏng vấn truyền hình. Lần này ông Kỳ đã trả lời cuộc phỏng vấn và nói những điều như ông đã nói với đài TV SAIGON ở Bolsa. Đến phần cuối cuộc phỏng vấn, ông Kỳ đã phàn nàn rất buồn cho những người có chút tên tuổi mà ăn nói hàm hồ như phường đầu đường xó chợ, và công khai khuyến dụ 2 ông Ng. Xuân Vinh và Ng. Bá Cẩn nên đối thoại công khai với ông trên diễn đàn công luận, để cho quần chúng biết rõ hơn về chuyến đi VN của ông.

Sau khi cuộc phỏng vấn chấm dứt, ông Đỗ Văn Trọn đã gọi điện thoại ngay cho ông Vinh, để chuyển lời mời đối thoại của ông Kỳ. Nghe nói thế, ông Vinh đã trả lời vắn tắt như sau, rồi cúp ngang cuộc điện đàm một cách rất ư là ...”trí thức”! :” Chuyện ông Kỳ về VN đã là quá khứ rồi, không còn gì để nói nữa. ***Hiện nay tôi (ông Vinh) đang dành trọn thì giờ để lo tổ chức cơ cấu...”TOÀN QUÂN”!!!!...***

Đọc câu trả lời này của ông Vinh, bạn đọc nghĩ sao? Riêng tôi nhận thấy ông này quả rất hèn hạ, vô trách nhiệm, và tâm địa rất gian xảo, quỷ quyệt. Chuyện ông Kỳ còn đang sôi nổi, báo chí và truyền thông còn đang bình luận, thì ông Vinh đã vội cho là quá khứ. Còn chuyện thuộc về quá khứ xa xôi hàng nửa thế kỷ của ông Kỳ, thì ông Vinh lại cố moi ra làm đề tài thời sự, liên kết với chuyện về nước đã xảy ra từ 3 tháng trước!

Nhưng dư luận đâu phải toàn là một lũ ngu, ù ù cạc cạc, để ông Vinh muốn tráo trở, lừa đảo cách nào cũng được. Ông Vinh không dám đối thoại với ông Kỳ tức thị ông Vinh đã hèn hạ chối bỏ những gì ông ta đã tố giác và nhục mạ thô bỉ ông Kỳ trước đây. Một con người có chút liêm sĩ và sĩ khí không bao giờ chịu làm như vậy. Cổ nhân đã có câu:” Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục” và “nhất ngôn phát xuất tứ mã nan truy”.

Còn Trang Tử lại dạy:” Biết mà không nói là bất nghĩa. *Nói mà không biết là bất nhân*”. Vậy, từ chối đối thoại với ông Kỳ tức ông đã là kẻ bất nhân rồi còn gì! Ông Vinh chưa bao giờ được ai dạy cho mấy câu này sao? Ông Vinh cũng chưa hề xem phim hay đọc sách nào nói về các dũng sĩ Samurai Nhật Bản sao? Ông Vinh cũng chưa hề đọc một truyện nào của các tác giả Tây phương kể truyện về những cuộc đấu gươm, hay đấu súng để bảo vệ danh dự sao?

Trước đây tôi cứ chê Mao Trạch Đông ăn nói hàm hồ, chê bọn trí thức không bằng cục phân. Nay nhờ ông Vinh làm biểu tượng, nên tôi mới thấy quả nhiên họ Mao đã có lý phần nào ông Vinh nhỉ ?!

Chưa hết, đã thế ông Vinh vẫn chưa thấm thía, còn cố khoe chuyện lo tổ chức cơ cấu “toàn quân” của ông. Theo binh pháp, từ cổ chí kim một đám “tàn quân” rã ngũ trong hoảng loạn thường biến chất thành “thổ phỉ” nhiều hại dân lương thiện. Tắm gương “MẶT TRẬN KHÁNG CHIẾN BỊP CỦA HMC”, đã giết hại nhiều ký giả (vợ chồng Lê Triết, Hoài Điệp Tử, Đạm Phong...), và trấn lột tiền bạc của đồng bào hàng mấy chục triệu để lập ra hệ thống Phở H..., đến bây giờ ông vẫn chưa biết, hay ông muốn bắt chước thủ đoạn ấy để kiếm ăn? Ông Vinh ơi, cho đến giờ phút này mà ông vẫn chưa biết rằng một đoàn quân trước hết phải hội đủ các điều kiện tất yếu sau đây:

- Có kỷ luật, có hệ thống quân giai, có quân pháp, quân kỷ, quân phục...
- Có lý tưởng cao cả và đối tượng chiến đấu rõ rệt.

Xét ra, đám tàn quân (không thể cưỡng danh gọi là toàn quân được!) của ông hoàn toàn không có chút kỷ luật nào và cũng chẳng có một lý tưởng gì. Còn đối tượng, họa may là CSVN, thì lại cách Bolsa và San José đến cả một đại dương mênh mông. Súng nào bắn tới? Vậy, một tổ chức tập hợp đông đảo mà không có lý tưởng, lại cũng không cả kỷ luật, mà đối tượng lại mơ hồ, xa ngút ngàn, thì rõ ràng là một băng đảng thổ phỉ đang nhắm đối tượng trước mắt là quần chúng địa phương tại chỗ rồi còn gì nữa!...

Riêng ông Cẩn, tôi không nghe trả lời ra sao. Nhưng theo tôi, chắc chắn là sau khi Ng. Bá Cẩn chửi bậy mấy câu kiểu chó ỉa bậy trên hè phố rồi cúp đuôi chạy thẳng! Vì ngày xưa, lúc con làm dân biểu, Cẩn cũng như Ng. Bá Lương đã từng đầu quân dưới trướng của Ng. Cao Kỳ, rồi về sau mới xuôi theo chiều gió mà phản chủ, chạy theo Ng. Văn Thiệu. Khi làm trưởng khối Độc Lập, Cẩn thường lén lút đến gặp ông Ngân, phụ tá tổng thống Thiệu, để xin bán phiếu. Theo nhận xét của tôi, tuy Cẩn hèn và dốt, nhưng chỉ bị bịnh hám danh vị chức tước, chứ không tham tiền quá đáng như mấy dân biểu khác. Mỗi lần Ng. Văn Ngân cho bao nhiêu Cẩn đều ngoan ngoãn nhận lấy, không kỳ kèo, mè nheo đòi hỏi thêm. Vì thế vào khoảng năm 1970- 72, nhân dịp Cẩn đi Mỹ làm đám cưới cho con, Ng. Văn Ngân đã cho riêng 1 triệu đồng để chi tiêu.

Viết đến đây tôi chợt nhớ, ngày xưa, hồi còn ở VN, có lần ông Ngân đã kể một chuyện giật gân khá vui, tóm lược như sau”...Một hôm tôi làm việc về rất khuya, khoảng 12 giờ đêm, khi sắp bước vào nhà, bỗng thấy một thằng cha đang đứng lấp ló trước cửa, làm tôi hết hồn tưởng quân gian toan ám hại, chẳng dè đó là Ng. Bá Cẩn. Tội nghiệp, anh ta đã phải đứng chờ ngoài cửa như thế quá lâu. Khi vào nhà, tưởng chuyện gì khẩn cấp, té ra Cẩn muốn xin cho làm chủ tịch HV thay Ng. Bá Lương!”...

Với những thành tích chính trị như vậy, Cẩn lấy đâu ra can đảm và hãnh diện để mà trực tiếp đối thoại với Ng. Cao Kỳ. Dù sao ta hãy chờ xem!

THÙNG THIẾC RỒNG KÊU TO!

Như mọi người đều biết, nếu hoàn cảnh đất nước không lâm vào bế tắc, hoảng loạn, khiến hai ông tướng Thiệu- Khiêm, một tổng thống một thủ tướng, phải sợ hãi cuống cuống, lo bồng bế vợ con chạy tháo thân, thì cái chức thủ tướng chẳng đời nào rơi vào tay của anh chàng Chí Phèo Ng. Bá Cẩn. Đúng là chó ngáp phải ... cục xương khô!

Sau khi đã chuẩn em ra được hải ngoại, Cẩn làm người nhái, lặn kỹ suốt 29 năm qua, giống y loài đông miên (hibernate) trong vùng Bắc Cực. Nay, nhờ người viết dùm quyển “ hồi ký chính trị” xong, Cẩn cảm thấy vững tin hơn, và cần phải xuất hiện chỗ nọ chỗ kia để rao bán sách. Bất ngờ lại xảy ra biến cố Ng. Cao Kỳ về nước, Cẩn liền túm lấy cơ hội để phô trương tài làm chính trị và tinh thần chống Cộng kiên trì đến khuya vẫn không chịu ngủ!

Trong buổi bán sách ở Virginia, ngày 28.3. 04 vừa qua, trước sự hiện diện của một số người mắc bịnh

dựa hơi , “ thấy sang bắt quàng làm họ”, thích được bắt tay bắt chân, hay chen chúc đứng kể bên, nhe răng cười như mếu, để chụp hình đem về giựt le với vợ con, Ng. Bá Cẩn đã long trọng phát biểu ý kiến về sách lược và lập trường chống Cộng của anh ta. Nguyên văn những gì Cẩn nói, tôi đã ghi đủ trong bài báo trước. Nay tôi chỉ đúc kết lại từng điểm chính, để phê phán, cho độc giả đồng bào dễ nhận ra tạt ưa huênh hoang, phét lác bằng những lời đao to búa lớn, kiểu thùng thiếc rỗng kêu to, của một ông cựu chủ tịch HV và cựu thủ tướng vài giờ trước khi bỏ chạy.

Trước hết, nói về sách lược chống Cộng. Ng. Bá Cẩn nói lộn xộn, linh tinh, chẳng ra đầu cuối, mạch lạc gì hết. Tất cả những gì anh ta nói, ai cũng cảm thấy dường như đã được nghe ở đâu quá nhiều lần, và lâu lắm rồi. Thậm chí có những câu, Cẩn chỉ vừa mở miệng nói vài lời, người ta đã có thể đoán trước đúng phóc được cả câu, trọn ý!

Như vậy, rõ ràng các thứ lời nói và ý kiến ấy, Cẩn đã học thuộc lòng qua sách báo. Gồm mấy điểm chính sau đây:

1.- Sách lược chống Cộng :

A- Cẩn đã biết rõ “sự phản bội của đồng minh HK” trước ngày 30.4.75, nhờ làm chủ tịch Hạ Viện.

B - Cẩn nhận xét: cuộc đấu tranh chống Cộng của ta , sau 30 năm vẫn chưa thấy “ánh sáng dưới cuối đường hầm”.

Lời nói của chúng ta chưa đạt được kết quả, chưa lật đổ được chế độ CSVN, vì: chưa có kế hoạch giật sập nền móng chánh trị của CS, chưa có kế hoạch phá hoại tài sản và làm kiệt quệ kinh tế của CS. Theo Cẩn, nếu làm được những việc phá hoại ấy, tức tạo điều kiện thuận lợi cho quần chúng trong nước nổi dậy lật đổ CS!

C - Chưa đủ! Cẩn còn tỏ ra là tay kinh bang tế thế, mưu lược hơn người, cho rằng muốn giải thể CS phải áp lực mạnh với nhà cầm quyền để sớm đạt đến “diễn biến hòa bình” (?!). Vì Cẩn nghĩ rằng, hiện nay CSVN đang “theo đuổi kinh tế thị trường, sớm muộn gì cũng bị giải thể”!

D - Càng ngớ ngẩn đến khôi hài hơn nữa, Cẩn cho rằng “ lá phiếu cử tri là võ khí sắc bén” và là quyền lực của người VN hải ngoại. Biết tận dụng “lá phiếu cử tri trong những lần bầu cử là hình thức cô lập CS trên bình diện quốc tế”!

E - Cuối cùng , Cẩn khuyên con dân VN hải ngoại nên làm những việc sau đây: chấm dứt mọi dịch vụ buôn bán, về nước, chấm dứt gửi tiền, cắt nguồn tài trợ trên 3 tỉ MK hàng năm, để gây khủng hoảng kinh tế, bất an chính trị, và gây sáo trộn xã hội... Cẩn cho rằng đó là sức mạnh để sớm giải thể CS!

F - Về mặt ngoại vận, Cẩn kêu gọi người VN hải ngoại nên tham gia các chánh đảng, hội nhập vào các tổ chức , sinh hoạt cộng đồng, để lôi kéo những người ngoại chủng ở địa phương vào công cuộc đấu tranh của ta. Các cộng đồng VN hải ngoại còn phải “ngồi lại với nhau” để phối hợp và tìm phương cách vận động HK, Canada, Úc Châu, Âu Châu, cũng như toàn thể thế giới ,để chế tài và làm áp lực CSVN bắt buộc phải giải thể chế độ độc tài , đem lại tự do, dân chủ, nhân quyền cho VN. Cẩn lý luận: vì thế giới ngày nay không còn là thế giới ngày xưa nữa! Thế giới ngày nay sẽ không bỏ mặc chúng ta, mà giúp cơ hội thuận tiện cho chúng ta “giải thể CS, quang phục quê hương”!

2.- Lập trường chống Cộng:

Ng. Bá Cẩn huênh hoang:

A - CS trải thảm đỏ từ phi trường mời đón tôi cũng không về.

B - Tôi chỉ trở về khi nào CS đã bị giải thể, không còn một tên CS nào, ... và trong nước phải hoàn toàn có tự do, dân chủ , tôi mới về!...Ngày nào còn chế độ CS tôi không về!...

PHÂN TÁCH KẾ SÁCH GIẢI THỂ C.S. CỦA NG. BÁ CẨN

Như tôi đã nói trên, sau khi đã đánh một giấc ngủ dài suốt 29 năm, bây giờ chợt mở mắt ra, Ng. Bá Cẩn bàng hoàng nói năng như đứa trẻ còn đang say ke. Ông ta cho rằng cuộc chiến đấu chống Cộng cho đến nay, sau 30 năm, vẫn chưa thấy ánh sáng dưới cuối đường hầm. Quá đúng! Vì từ ngày 30.4.75 đến nay, ngót 30 năm đã trôi qua, ngoài một số chuyên rúc trong xó nhà, trùm mền ôm đít vợ ngủ kỹ, đa số còn lại

chỉ lẳng xăng, tắt bật lên đường, xuống đường, một năm vài lần hò hét chửi bới CS om sòm võ lở. Như thế, dù cho CS ở ngay bên cạnh cũng chẳng rụng mất một cọng lông chân nào! Trong khi đó, ngược lại, đám này đã tốn rất nhiều công sức, thì giờ và không biết bao nhiêu là nước bọt để chửi bới, vu khống, chụp mũ CS lẫn cho nhau, vì kèn cựa, tranh dành những chức vụ lèo trong hàng trăm, hàng ngàn hội đoàn, đoàn thể chính trị hữu danh vô thực. Vậy con đường hầm chống Cộng làm sao chẳng tối om mãi mãi đến muôn đời cho được!

Nhưng, Cần lại lập luận cho rằng sau 30 năm, sở dĩ ta chưa lật đổ được chế độ CS, chỉ vì chưa có kế hoạch giạt sập nền móng chính trị của CS, chưa có kế hoạch phá hoại tài sản, và làm kiệt quệ kinh tế của CS. Nếu làm được như thế, tức tạo điều kiện thuận tiện cho quần chúng trong nước nổi dậy lật đổ CS!

Nói như Ng. Bá Cần và hành động chống Cộng như đã từng diễn ra dài dài suốt mấy chục năm nay, theo tôi, dù cho đến một ngàn năm sau bọn người chống Cộng bằng mồm với bộ óc bã đậu ấy cũng chẳng làm gì có được một sáng kiến cụ thể, hay một sách lược nào hữu hiệu. Ấy là chưa kể đến mặt phản ứng phụ là: càng to mồm chống Cộng hung hăng, thì cộng đồng càng thêm tan nát, chia rẽ manh mún, thù hận càng khó xóa bỏ!

Ngay đây, thử hỏi ông Cần: “Bây giờ muốn phá hoại tài sản, làm kiệt quệ kinh tế của CS phải làm sao?” Ông sẽ thuê người ôm bom về Hà Nội, đặt ngay trước cổng dinh chủ tịch nhà nước?

Còn làm kiệt quệ kinh tế, thì ông Cần đã nhái lời của báo chí, cho là phải chấm dứt mọi dịch vụ buôn bán với CS, chấm dứt về nước, chấm dứt gửi tiền về VN... Việc này nói thì dễ, ai có mồm nói cũng được. Nhưng làm sao thực hiện mới khó. Xin ông Cần cho biết kế hoạch nào khả thi nhất. Nên nhớ, ngót chục năm nay, các nhà doanh nghiệp Âu-Mỹ-Úc-Nhật... đã đổ vốn đầu tư vào VN rất nhiều, và công dân các nước đó cũng đã đến du lịch ở VN khá đông. Số tiền đầu tư trong nước của người VN rất kém so với kiều dân Trung Quốc, Ấn Độ, Đại Hàn, Phi, Thái v.v... Bởi thế, chủ tịch nhà nước CSVN Trần Đức Lương mới phải lên tiếng kêu gọi kiều bào VN đem tiền về nước đầu tư trong dịp tết con khỉ vừa qua.

Ông Cần còn cho rằng làm như thế, tức là tạo điều kiện cho quần chúng trong nước nổi dậy lật đổ chính quyền CS. Nhận xét này của ông Cần chứng tỏ rõ ràng ông đã chống Cộng bằng bộ óc bã đậu đặc sệt. Những ai đã từng một lần về thăm VN đều nhận thấy, sau ngày 30.4.75, tâm trạng quần chúng toàn quốc đã thay đổi hẳn. Không một ai còn muốn nghĩ đến chiến tranh. Tất cả chỉ chăm chú lo làm tiền, làm giàu, và lo hưởng thụ. Đại đa số quần chúng nghèo khổ từ Nam chí Bắc, thì chỉ lo làm sao kiếm đủ miếng ăn ngày hai bữa, để kéo lê cho hết kiếp sống thừa trong thiên đàng Mác Xít. Nhất là, xuyên qua đám Việt kiều áo gấm hồi hương suốt suốt mười năm nay, họ thừa hiểu bọn chống Cộng ở hải ngoại là những hạng người nào rồi. Họ còn am tường đến cả thói lá mặt lá trái của một số cựu tướng tá, sĩ quan trong quân đội VNCH cũ: khi ở Mỹ thì khoa chân múa tay vung vít, to mồm chống Cộng sùi cả bọt mép, lúc về Sài Gòn thì tỏ ra ngoan ngoãn trước CACS, và chỉ cúi mặt chui vào những chỗ chơi gái rẻ tiền, hay kiếm vợ lẽ, hoặc thuê gái bao... Trong hoàn cảnh này ông Cần làm cách nào lôi cuốn được một người - chỉ một người thôi! - vào âm mưu lật đổ chế độ CS.

Mặt khác, chống Cộng mà ông Cần không biết tí gì về hệ thống kiểm soát nhân dân, và phương cách quản trị an ninh của CA CS hết sức chặt chẽ, xuống tới từng phường, từng khóm, trong tất cả mọi xã thôn xa xôi hẻo lánh, trên toàn quốc. Nếu ông Cần nghĩ đến chuyện chế độ CSVN bị lật đổ bởi những cuộc đảo chánh cung đình thì lại càng đáng chê hơn nữa. Vì đó chỉ là một thứ sáo trộn nội bộ, người CS này thay người CS khác mà thôi. Những loại mặt nạc đóm dầy ở hải ngoại làm sao chui vào đó được?!

Bởi vốn là dân biểu, nên Cần còn giở giọng tuyên truyền xã ấp thời TT Thiệu, cho rằng “lá phiếu cử tri là một vũ khí sắc bén” (!) để dạy người Việt tị nạn. Nếu Cần chỉ ba hoa có thể thôi, thì ai cũng có thể tạm nhắm mắt bỏ qua được. Nhưng không ngờ Cần vẫn cố ba hoa thêm, nói: “lá phiếu cử tri trong những lần bầu cử là hình thức cô lập CS trên bình diện quốc tế!”. Câu này ý nghĩa tù mù, lộn xộn, và đột ngột xuất hiện lẻ loi, nên chẳng ai hiểu ý Cần muốn nói gì!

Thiết tưởng, Cần phải biết từ 1975 đến nay, cộng đồng người Việt tị nạn ở các nơi trên thế giới đã nổi tiếng rất lười bỏ phiếu. Đây là vốn một căn bệnh trầm kha của các sắc dân bán khai, chưa ý thức được nghĩa vụ công dân. Vậy làm sao những lá phiếu lẻ loi đơn độc ấy có thể đạt được kết quả cô lập CS trên bình diện quốc tế? Trong lãnh vực này ai cũng đành chịu thua, không hiểu được. Vậy, dám mong ông Cần giải thích!

Mặt khác, muốn tỏ ra ta đây là một nhà chánh trị tài ba, uyên bác, và có tầm viễn kiến cao xa, ông Cẩn còn dám khẳng định trong tương lai thế nào chế độ CSVN cũng bị giải thể, vì đang theo đuổi kinh tế thị trường! Chẳng cần dẫn chứng xa xôi. Ông Cẩn hãy nhìn vào Trung Quốc. Nước CS này đã thực hiện chính sách kinh tế thị trường trên mười năm nay, ngày càng trở nên phồn thịnh, và nền kinh tế càng trở nên vững mạnh. Chế độ CS ở Trung Quốc bây giờ đã vững hơn thời Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình rất nhiều. Vậy căn cứ vào lý do nào mà ông Cẩn dám đoán mò cho rằng chế độ CSVN sớm muộn gì cũng sẽ bị giải thể vì theo đuổi kinh tế thị trường?

Sau khi đã lòng vòng, lẩn quẩn chán chê với những ý kiến chống Cộng rẻ tiền, cóp nhặt, vá vúi bậy bạ, cuối cùng Ng. Bá Cẩn lại quay đầu trở về trông cậy nơi sự giúp đỡ của ngoại bang, mặc dù trước đó, ông ta đã tố cáo HK phản bội đồng minh!

Tóm lại tất cả những gì ông Cẩn đã rêu rao vẫn chỉ là những cóp nhặt cả ý lẫn lời của báo chí. Nhưng ông Cẩn lại khuyên tập thể người Việt tị nạn hải ngoại “nên tham gia các chánh đảng, hội nhập vào các tổ chức sinh hoạt của các cộng đồng bạn để lôi kéo lôi kéo họ vào công cuộc đấu tranh của chúng ta... và vận động Hoa Kỳ, Canada, Âu Châu, Úc châu, cũng như quốc tế để chế tài, làm áp lực buộc CSVN phải giải thể chế độ độc tài, đem lại tự do, dân chủ, nhân quyền cho quê hương VN” (!)

Nghe câu trên đây của ông Cẩn, ta cảm thấy dường như ông cựu chủ tịch HV, và cựu thủ tướng vài giờ cuối cùng trước khi bỏ chạy thực mạng, đã nói năng chẳng khác nào một anh kép cải lương hạng bét, say rượu bí tỉ, đang cố gân cổ lên để ca mấy câu vọng cổ lủng củng vừa học lóm được ở xóm dưới. Ông Cẩn không biết rằng muốn tham gia đảng phái chính trị của người bản xứ và hội nhập vào các cộng đồng cư dân khác (Ấn, Tàu, Đại Hàn, Phi, Nhật, Do Thái, Ả Rập...) trong một quốc gia lớn rộng như HK, trước hết người ta phải có thì giờ rảnh rỗi, với chút đỉnh vốn liếng văn hóa, một trình độ chính trị sâu sắc và nhất là phải thông thạo ngoại ngữ. Những điều kiện tất yếu ấy, đại đa số người VN tị nạn đều thiếu hẳn! Cá nhân ông Cẩn có lẽ cũng không khá hơn bao nhiêu. Vậy làm thế nào để lôi cuốn ai? Ai ngu đến độ để cho những kẻ dốt nát thảm hại, tầm nhìn không qua khỏi lòng bàn tay, dụ dỗ vào vòng đấu tranh chính trị cho những mục tiêu trẻ con, ngớ ngẩn của hắn?!

“DIỄN BIẾN HÒA BÌNH “ CỦA NGƯỜI C.S. CÓ NGHĨA GÌ?

Chung cuộc, xuyên qua các lời phát biểu trên đây của ông Cẩn, có lẽ nhiều độc giả không khỏi có ý nghĩ chua xót: mãi đến ngày 30. 4. 75 miền Nam mới sụp đổ là quá trễ, và các trò đấu tranh bằng mồm ở các nơi hải ngoại đòi lật đổ chế độ CSVN trong nước chỉ là một thứ chiêu bài để lừa bịp, và khùng bố tinh thần quần chúng của một vài tập hợp lẻ tẻ, có mục đích bất chính.

Nơi đây, thiết tưởng tôi cần phải khai quang điểm nhãn cho ông Cẩn biết: Tại sao đã có một lúc nhà cầm quyền CS trong nước lại tỏ ra đặc biệt lo ngại cái gọi là “diễn biến hòa bình”?

Trên đây, ông Cẩn có nêu lên 4 chữ “diễn biến hòa bình”. Nhưng tội nghiệp, ông ta đã tỏ ra chẳng hiểu tí gì về ý nghĩa mấy chữ đó của người CS. Theo tôi, bốn chữ này chỉ là một cụm từ hoa mỹ dùng để che đậy tính cách tác hại của sự giao thoa hỗn hợp (interférence) giữa người VN trong nước với làn sóng Việt kiều hải ngoại ào ạt về thăm quê hương hoặc hồi cư ở VN.

Ta nên biết bất cứ một động tác gì hay biến cố nào cũng đều tạo ra một làn sóng ngầm. Thông thường là làn sóng âm thanh, mùi vị, hình thể, hình ảnh... Nhưng nghiên cứu về mặt tâm linh hay tinh thần và chính trị, ta thấy có những làn sóng ý kiến hay làn sóng tư tưởng, nhiều khi giao thoa hòa hợp với nhau hoặc đối chọi lẫn nhau. Các bạn muốn thực nghiệm để tìm hiểu tường tận sự giao thoa mà tôi đang nói đây, hãy thử mở máy nhạc cho phát thanh một lúc 2 loại nhạc “Rock and Roll” và nhạc cổ điển (classique) xem sao. Hoặc bạn thử pha trộn nghệ thuật đông phương với kỹ thuật tây phương xem có xảy ra biến thể gì không?

Những thử nghiệm ấy dường như tinh tế quá. Có thể ông Cẩn không sao nhận thức nổi. Vậy nơi đây tôi xin nêu ra một thử nghiệm thật bình dân học vụ và thông dụng nhất, mà trong cuộc đời cấp sách đến trường hồi còn bé, đứa trẻ nào - kể cả tôi! - cũng đã hơn một lần tinh nghịch. Đó là việc nhỏ một giọt mực đen vào một ly nước trong. Hai thực thể này (les deux substances) cùng thuộc chất lỏng, tức cùng một gốc, một thể loại. Ngay khi giọt mực vừa nhểu xuống mặt nước đã tức thời tạo nên một biến cố khủng hoảng, bằng cách hiện ra những hình cuộn (volutes) ngoằn ngoèo kỳ dị, biến chuyển luân lưu không ngừng cho đến khi nào nó hòa tan hết trong nước. Đến bấy giờ màu nước sẽ không còn thuần khiết và trong vắt như

trước nữa!

Xét về mặt vật thể, hình ảnh ấy rất phong phú song rất khó làm cho bất động (immobiliser). Xét về mặt sinh hoạt chính trị hiện hữu ở VN, ta có thể ví cuộc giao thoa giữa 2 loại quần chúng khác nhau ấy, - nhóm Việt kiều ví như giọt mực, và ly nước trong là quần chúng và chế độ CS!- sẽ làm cho tinh thần và tư tưởng của người dân trong nước bị giao động đến mức có thể sáo trộn. Kết quả từ đó tính chất CS thuần túy sẽ bị biến chất, đổi màu, mở đường cho công cuộc dân chủ hóa chế độ, đem lại tự do cho dân tộc. [Chẳng cần phải làm những trò phá hoại vớ vẩn, hạ cấp, không thực tế, như ông Cẩn đã nêu trên !]...

Đó là tôi chỉ mới giảng dạy về lý thuyết căn bản cho ông cựu thủ tướng Cẩn nghe chơi mà thôi. Bây giờ nói đến thực hành. Trước hết, ai cũng biết muốn làm cho ly nước trong suốt phải đổi màu, ta phải làm sao cho có mực. Vay mực ấy đào đâu ra?

Chất mực tôi nói đây chính là lực lượng nhân sự ở hải ngoại tung vào nước để tạo thành một làn sóng giao thoa tư tưởng trong quần chúng mà người CS lo ngại đã phải nói tránh đi là “ diễn biến hòa bình”.

Đến đây, tôi hỏi ông Cẩn một câu đơn giản:

“ Trong hoàn cảnh lưu vong hiện hữu muốn có một lực lượng nhân sự như thế, để tấn công “ diễn biến hòa bình “ trong nước, ta phải trông cậy vào đâu? “

Vấn theo sự suy tư của tôi, lực lượng nhân sự đó đã nằm ngay trong cộng đồng người VN tị nạn hải ngoại, gồm 3 thành phần nòng cốt là: giới cựu quân nhân, giới tu sĩ và tín đồ gương mẫu của các tôn giáo, giới đảng đoàn chính trị, xã hội. Nhưng đáng tiếc thay, ngay sau ngày 30. 4. 75, vừa đặt chân đến các quốc gia tạm dung rồi, cả 3 giới nhân lực ấy đều tức thời bị sa đọa, hủ lậu, phân hóa trầm trọng, và mất hẳn định hướng, vì thiếu người lãnh đạo có tài năng và nhân cách, thiếu chính sách chỉ đạo.

*** GHI CHÚ ĐẶC BIỆT: Tôi vẫn biết trong các giới nêu trên còn lẫn lộn nhiều người rất ý thức.** Nhưng trước những nghịch cảnh éo le, nhốn nháo của cuộc đời tị nạn vàng thau lẫn lộn, họ đành âm thầm ngậm đắng nuốt cay trong tủi nhục, để giữ cho tâm hồn được yên tĩnh. Vậy, trong bài này cũng như các tác phẩm khác của tôi, tôi chỉ nhắm phản bác những hành động gian trá, đạo đức giả, chống Cộng cách xuẩn động của hạng người luôn luôn tâm niệm: “ lay trời cho nổi gió lên, cho mảnh chiếu rách lên trên quần hồng!” mà thôi. Xin bạn đọc hiểu cho!

Suốt 29 năm qua, trước mắt chúng ta, các giới người nòng cốt đó chỉ là một đám đông ô hợp, bất tài, vô dụng, nhưng lại bất lương và hết sức cuồng danh, đến mức vô cùng nguy hiểm cho những ai dám nói lên những điều hay lẽ phải, song trái ý riêng dốt nát của họ. Những nạn nhân ấy liền bị chụp mũ “làm tay sai cho CS, phản bội quốc gia, dân tộc, đâm sau lưng chiến sĩ...” [như trường hợp của ông Kỳ!] Bởi thế, chỉ sau một thời gian hết sức ngắn, người CSVN trong nước đã không còn coi đám Việt kiều hồi hương là một làn sóng “ diễn biến hòa bình “ đáng sợ nữa. Ba năm nay họ đã không ngại gì mà mở toang cửa ra cho mọi thành phần chống Cộng hung hãn nhất được tự do về nước, tha hồ vung tiền ra chơi gái giá rẻ , và lừa gạt vợ con lập phòng nhì, phòng ba ở VN , để mỗi năm về thăm quê vài lần cho đã đời!

Nghiên cứu về mặt tâm lý của sự thất bại (psychopathologie de l' échec), ta thấy có 2 thành phần đối nghịch nhau như sau:

1.- Kẻ chiến thắng thường tỏ ra vô cùng hồ hởi, phấn khởi và bông bột, khiến rất dễ dàng sinh ra mù quáng và biến chất. Bằng cứ là sau ngày 30.4.75 các tầng lớp cán bộ CSVN đã biến chất rất rõ. Trong con người CSVN bây giờ không còn một dấu vết lý tưởng hào hùng nào của thời kháng chiến 1945 - 1954 nữa.

2.- Những kẻ đã nếm mùi thất bại chua cay, nhục nhã, thường sinh lòng oán, có ý thức muốn cải tiến để vươn lên, khắc phục những khuyết điểm, sai lầm trước.

Trong lãnh vực này ta không khỏi hết sức ngạc nhiên, khi thấy : tuy người CSVN bây giờ đã biến chất hoàn toàn, tham nhũng, quan liêu vô cùng, cộng thêm nhiều sai lầm trầm trọng trong việc quản trị đất nước, nhưng nhóm người tự nhận là quốc gia chống Cộng ở hải ngoại vẫn không làm nên trò trống gì, lại còn bị người CS khinh thường, coi như không đáng bận tâm. Tại sao?

Câu trả lời rất dễ! Chỉ bởi đại đa số người VN tị nạn, gồm cả cựu tổng thống , thủ tướng, tổng bộ trưởng các tướng tá, sĩ quan v.v... đã từng bị thất bại đau đớn, nhục nhã, ê chề, nhưng đều hành động ngược lại với các khuynh hướng tâm lý thông thường của nhân loại, như tôi đã nói trên. Những người này đã dẫn thân thật sâu xuống vực thẳm của các tệ đoan hưởng thụ cấp thời, và chỉ biết có lợi danh trước mắt. Để

cực tả tâm trạng này, tôi xin dùng cụm từ thời thượng là “ tâm trạng mì ăn liền!”. Họ đã tự hạ phẩm giá từ những người đáng được trọng vọng thành những kẻ đáng bị phỉ nhổ nhất. Thí dụ như: Hoàng Cơ Minh, Phạm Văn Liễu, Tôn Thất Đính, Linh Quang Viên, Ng. Bá Cẩn, Ng. Xuân Vinh và Lê Văn Tư ... cùng với các nhà lãnh đạo tinh thần như: Tâm Châu, Hộ Giác, Mãn Giác, Chánh Lạc, Nhất Hạnh v.v...!

Về mặt truyền thông , báo chí, khắp thế giới đâu đâu cũng giống nhau như rập khuôn là chỉ lo phỉ nhổ dư luận, đầu độc tư tưởng quần chúng, để kiếm tiền, và run sợ trước bất cứ một đe dọa nào, hay một thế lực hắc ám nào, ngoại trừ CS! [Vì thừa biết ở hải ngoại CS VN không làm gì được họ!]

Vì thế , nơi đây, trước những sự kiện cụ thể nêu trên, tôi dám khẳng định : tất cả những trò chống Cộng bằng cái lưới gỗ hiện nay của các ông Vinh- Cẩn và của các đám sư vĩ, hay các đám biểu tình hoan hô đả đảo linh tinh... chỉ là những trò bịp rẻ tiền, nhắm mục đích khủng bố tinh thần đồng bào hải ngoại và kiếm tiền hơn là chống Cộng!

Ồi, bây giờ những ai còn muốn tìm tự do, dân chủ cho dân tộc và đất nước, họa may chỉ còn thấy những thứ đó trong giấc mơ ai oán nào nùng cho đến ngày mãn kiếp! #

(còn tiếp)

ĐẶNG VĂN NHÂM